

ODTRĄCIĆ (8) *vb pf*

o jasne.

inf odtrącić (3). *◇ praet 3 sg n* odtrąciło (1). *◇ con 3 sg m* by odtrącił (1). *f* by odtrąciła (1). *◇ 3 pl m pers* by odtręcili (2).

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w.*

1. *Trącając* uszkodzić [co] (1) : Navem impingere, *Lódź odtrącić Mącz 275d.*

2. *Zniechęcić, zrazić* [kogo, co] (7) :

odtrącić od kogo [*w tym: od siebie* (2)], *od czego* (6): *Dificultas et obscuritas me reiecit a libro. Trudne á nieyálne piśanie odtrąciłomie od xiąg. Mącz 114b; te korzenie tey to Lutherskíey álbo kácerkíey wiáry/ mogá ich fałz [...] iálnie pokázác/ y od liebie káźdego odtrąćić. ReszPrz 54; ReszList 144; day mi ferce czuyne y ołtroźne áby go żadna świecka dworność od ćiebie nie odtrąćić. LatHar 23; [GrzegŻarnPos 1582 683v (Linde)]. Cf *odtrąćić od kogo, od czego* czym.*

odtrąćić od kogo, od czego czym (2): *ReszPrz 8; dobrych á poboźnych ludźi ípraw świątych á chrześćijáńłkich poštěpkow nie wípomináią/ áby onym íwędem myśli ludzkie od tey świątey ítolice/ y od tego świątego Miáłtá odtrąćili. ReszList 156.*

a. *Nie przyjąć* (1) : *Repercutere fascinatores, Tym którzy mają ludźmi odtrąćić ich naukę/ Nieczemną wczinić. Mącz 339c.*

Formacje współrdzenne cf TRĄCAĆ.

Cf **ODTRĄCENIE, ODTRĄCONY**